

Hermann Becker

**Programma Ipsa Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi Solennitate, Abs
Universitatis Rostochiensis Rectore Hermanno Beccero, Phil. Mag. Math. ...**

Rostochii: Keilenbergius, 1678

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn73399329X>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1678. Weihn.

~~M-1256~~²⁹.

1678.

PROGRAMMA

Ipsâ Nativitatis DOMINI NOSTRI
JESU CHRISTI

Solennitate,

Abs

versitatis Rostochiensis

RECTORE

**HERMANNNO
BECCERO,**

Phil. Mag. Math. Inferiorum

Profess. Publ. Facult. Philos. hodiè

DECANO, Cathedralis it.

Templi Pastore;

P. P.

ROSTOCHII,

Typis FRIDERICI KEILENBERGII,

Academ. Typographi. An, 1678.

M. 1236-29

Edit per DEI gratiam,
Conservatoris ac Sospita-
toris nostri JESU CHRISTI na-
talis dies, sanctissimèq; veneran-
dus sistitur. Quem enim Pa-
tres, Propheta & Reges prioris
antiquiq; federis, ceu Majori-
bus ipsorum & ipsis promissum,
spe ferè marcescentes præstola-
bantur venturum, eum nos verò venisse jam scimus du-
dum, eoq; impensè nomine gaudemus. Ceterum quùm
Orbi HIC IPSE, ceteroquin, absq; isthœ munere fuisset,
sine ullâ veniâ perituro, daretur, OCTAVIUS AUGUSTUS
Romæ sedebat; Omnibus omnium Gentium Viris ma-
gnitudine suâ, (ut *Vell. Paterc.* loquitur) inducturus ca-
liginem. Is postquam BRUTO & CASSIO cæsis,
nulla jam publica superstarent arma; POMPEJUS apud
Siciliam oppresus; exutus LEPIDUS, interfectus ANTO-
NIUS foret; cuncta discordiis Civilibus oppidò hactenus
vexata, & jam fessa nimis, nomine PRINCIPIS sub mode-
stum acceperat imperiùm. Erat igitur pacatus jam Terra-
rum Orbis, PRINCIPE PACIS in dias prodeunte luminis
auras. Sed enim huic ipsi AUGUSTO ex *Sibyllinis* oraculis
DOMINI & MESSIÆ nostri nativatem cognitam probè
fuisse, indeq; factitatum, ut, qui prius esset abs cultu Judai-

co

co alienissimus, postea mutaret, magnoq; Religionem
Judæorum in precio haberet, nonnulli veterum sunt qui
volunt, & recentiorum pariter non sunt omnino nulli,
qui credunt; sed nimio perè fabulantur. Celeberrimus
Annalium Ecclesiasticorum Conditor, idemq; laboriosis-
simus, utpote triginta totos annos operi immoratus suo, C.
BARONIUS, sententiam non temerè rejecerit. Is enim
ubi antea super vaticiniis de venturo CHRISTO, veteri Te-
stamento comprehensis, differuisset, tandem Apparatu ad
hos ipsos, quos diximus, Annales, Num. 18. de oraculis eodè
spectantibus, quæ apud Gentes fuerint edita, sermonem
instituit. *Consilium DEI fuit, inquit, ut longè ante CHRISTI
adventum, tantæ rei Sacramentum non Judæis tantum, sed &
Gentilibus innotesceret.* Recitat deindè Gentilium VA-
TES, per quos de his ipsis, quæ ventura erant, voluerit ipsos
DEUS præmoneri, MERCURIUM TRISMEGISTUM, HY-
DASPEM, atq; SIBYLLAS. Nobis hodiernâ tam illustri so-
lenni; occasione, quâ alia afferri omnia (fatemur) poterât,
fortassean etiâ debebant, in gratiam *Annalista*, rem paullo
curatiùs considerare, sedet utiq; sententia. HYDASPIS
itaq; secundo abs BARONIO citati loco, vix ulla vel extent,
vel visantur hodiè, præter admodum pauca, quæ Patrum
aliqui, præcipuè *Justinus, Clemens, Lactantius*, indè retule-
runt, ad rem non admodum facientia. Dein librum
integrum, qui sub nomine HERMETIS TRISME-
GISTI ab aliquot jam retrò seculis cœperit circumfer-
ri, apud nos quidem certissimum est, nomen ineptissi-
mè mentiri, & non nisi esse planè κίβδηλον. Fuerit sine
dubio Christiani alicujus, aut, ut rectiùs dicamus, Semi-
christiani merum figmentum. Credere liceat, id egisse
auctorem, ut quàm plurima pietatis Christianæ dogmata,
quæ seu nova & prius inaudita rejiciebantur, probaret ab
ultima

ultimâ jam antiquitate Gentilibus seu sapientibus fuisse
cognita, & ab illo ipso MERCURIO relata in literas; quem
non solum Ægyptii, sed etiam Græci, propter vetustatem
& singularem doctrinæ opinionem magnoperè venera-
rentur. *Officiosa hæc mendacia, piæq; fraudes* non abs-
re vocitaveris. Sed neq; propositum penitus omne re-
jeceris. Consilium autem nemo temerè probaverit;
quisq; toto potius pectore detestabitur. Enimverò in-
dignum est existimare, veritatem divinam stare non pos-
se, nisi vel adjuvetur, vel stabiliatur mendacio. BARO-
NIUM certè hic non admodum moramur, miramurvè,
ceu cui VIRO falsas aut adulterinas, pro genuinis, obtru-
dere identidem incautioribus merces admodum solenne
freqvensq; sit. Seqvuntur SIBYLLARUM carmina, quæ
aliqvantò operosiorẽ abs nobis commentationẽ requi-
rent. SIBYLLÆ fatidicæ feminæ multis, ante adventum
CONSERVATORIS, seculis claruerunt. Sunt, qui ha-
rum quasdam ipso bello Trojano perhibeant antiqui-
ores. Decem vulgari censentur numero. Vixisse diver-
sis temporibus locisq;, certum est. Celebratissimæ inter
omnes feruntur *Erythraa & Cumana*; seu *Cumæa*; neque
enim ulla hîc discriminis subest ratio. Ceterum quod de
HERMETIS *pæmandro* jamjam dicere meminimus, idem
hoc quoq; loco sentire habemus ac dicere: Scilicet plurima
existis, quæ hodiè SIBYLLARUM nomine circumferan-
tur, oraculis, longè post DOMIMI in hasce Terras adven-
tum, signata scriptitataq; esse. Quâ profectò de re, qui sal-
tem inspexerit, ambigere potest nemo. Sed & eruditiss
idem monitum observatumq; est dudum. Quis igitur
AUGUSTUM inspexisse illa ipsa de CHRISTO FEMINA-
RUM, de quibus agimus, oracula, atq; ex iisdem adventum
ejusdem cognovisse, quin idcirco vel judæum vel Christia-
nũ

Amilz

nũ

nū quasi factum ipsum, cum judæis pariterqve Christianis
mitissimè egisse arbitrabitur? Id quidem negari profectò
non potest, Christianos, quùm vix centum à morte CHRIS-
TI abissent anni, & procedente dein tempore summos
etiam Ecclesiæ antitistes usos sæpenumerò fuisse SIBYL-
LINIS ceu veris (quod mirere) testimoniis adversum
Ethnicos, ad adstruendam fidem religioni Christianæ. At
enim Ethnici contra, uti fidem horuncce carminum ele-
varent, causabantur, abs Christianis ficta compositaqve
esse. Neque abludebant certè, aut abluere videbantur
omniò à scopo. Sanè enim non parum eorundem
labefactat carminum fidem, quod in eis ipsis multa re-
citantur visanturq; de CHRISTO clariora longè & di-
sertiora ijs, quæ à DAVIDE, ESAIA, alijsq; Prophetis de
MESSIA populo illi DEI *αγγελίῳ* prædicta sunt. Usq; adeò
ut in eis reperiatur *ἀγγελίῳ*, de CHRISTO splendidissimè
vaticinata, cujus initiales capitalesvè literæ ordine repræ-
sentent; JESUM. CHRISTUM. DEI. FILIUM. SERVATO-
REM. Literæ enim hæ sunt: I. X. Θ. Ρ. Σ. sensum haben-
tes latinum, quem diximus. Qvis hic unquam in ani-
mum inducat suum, sanctissimos Deoq; quàm familiaris-
simos Prophetas *θεομύηται*, superatos à Feminis Ethnicis
Vaticiniorum claritudinè fuisse? Aut cui hîc non suboleat
de fraude? Credulitatem *Baronianam* non admodum mi-
rari denuò heic, ut supra circa *Trismegistum* fiebat, subit.
Subit autem mirari maximè *Eusebium*, cui tantum non
ad Cælum lata laudibus est, quam diximus, *ἀγγελίῳ*,
quin operosis insuper, sed potissimam partem contortis
illustrata commentariis, in vitâ CONSTANTINI MAGNI,
seu in oratione potiùs ejusdem, ad Cætum Sanctotum ha-
bitâ; quam CONSTANTINI tamen esse, vix nos arbitra-
ri aut credere possumus. EUSEBII disputatio, inquit ad-
versum

versum *Baronianos* Annales scribens disputansq; VIR Sum-
 mus, IS. CASAUBONUS, super vaticiniis *Sibyllarum* de
 CHRISTO, non valde eum movebit, qui singula cum ju-
 dicio legerit. Cui enim persuadebit EUSEB. illam Acro-
 stichidem, quæ JESU CHRISTI nomen præfert, visam CI-
 CERONI fuisse, & in suos libros translata? Verba utiq;
 Eusebii cit. l. hæc sunt: Perspicuum est Ciceronem, cum
 istud forte poëma perlegisset, in latinum convertisse ser-
 monem, suisq; scriptis attexuisse: Qui lapsus rectè meri-
 toqve taxatus *Casaubono*, ceu monstruosus ac spissus satis.
 Est utiqve, ut candidè hæc quoq; mentè aperiamus nostrâ,
 dicta ἀκροστιχίς, commentū non minùs figmentivè, quàm
 priora erant, Christianorū, ceterū miræ ipsa tamē antiqvi-
 tatis. Enimverò apud TERTULLIANUM, Scriptorum Pa-
 trumvè Latinorum omnium, quotquot hodiè quidem ex-
 tent, vetustissimum, reperite est lib. de Baptismo cap. 1.
 sequentia: Nos pisciculi secundum ἰησοῦν nostrum JESUM
 CHRISTUM, in aquâ nascimur: Alludit gravissimus Scri-
 ptor ad allegatam *Acrostichidē*, cujus initiales literas jam
 supra allegabamus hæc: I. X. Θ. Ρ. Σ. signantes, uti pari-
 ter monitum jam est; Ἰησοῦς Χριστός, Θεὸς ὢν Ἰσως, Σωτήρ. Gentiles
 autē contrahendo inde formabant ἰησοῦς, i. e. piscis. Quasi
 Christus foret piscis, Christiani autem pisciculi. Hæc licet in
 grandem dicerentur contumeliam, lubentes tamen facti
 sunt veteres Christiani: Sumus, inqueiebant, pisciculi; quia,
 ut pisciculi nascuntur in aquâ, sic nos aquâ & Spiritu rena-
 scimur. Ista ita eū in sensū apud *Tertull.* Undè dignoscere est,
Acrostichidē hanc ipsam jam ante mediū Seculi III. celebra-
 tissimam fuisse. Hactenus igitur vix ullum causæ *Baro-*
nius suæ patrociniū invenerit. Nec in Gentilibus
 certè vel spei quicquam repererit, vel solatii, quod tra-
 here magnoperè in usus possit suos. Sed quid, si non-
 pla-

planè tamen, quod SIBYLLAS attinet, seu ratio VIRUM fugerit, seu fefellerit opinio. Nihil hìc diffimulandum est sanè; neq; vis inferenda Conscientiæ; nec malitiosè resiliendum à vero, ut saltem dixisse *Baronig* videatur, quod minus foret verū. Celebrare utiq; referreq; SIBYLLAM est aliquā, non *Cumæam* illam quidē, quæ dudum incendio cum nonnullis fors aliis perierat, sed *Erythræam* magè, quæ ex cōmuni tamē loqvendi consuetudine *Cumæa* signabatur; hāc, inqvam, deprendere est, de nascituro ex VIRGINE puero, qvi toti imperitaturus orbi foret; qvi deleturus hominū scelera; qvi seculum deniq; aureum reducturus, ipsi consecrandū æternitati; sic satis perspicuè sineq; ullis involucris conclonantē. Quod quidem profectò omne, qvalecunqve fuerit, nemo temerè Christianorum veterum commentum esse, aut *ψευδοπιγυράφει* quid continere dixerit: Cūm obstet gravissimorum Virorum Patrumq; auctoritas, qvi hęc utiq; omnia non de alio ullo, quàm de ipso met Sospiratore nostro CHRISTO & acceperunt, & interpretati sunt. VIRGILIUS, malignis suspectisq; imbutus artibus homo, nec ullam aliam, nisi boni POETÆ, veram quidem laudem habens, cūm hęc talia, quæ recitabamus jamjam, in *Cumæo* carmine reperisset, legensq; atq; aliquantò curatius versans, tempus ab SIBYLLA designatum, advenisse jam intelligeret, minimè affecutus dictorum prorsus sublimium sensum, turpissimā foedissimāq; adulatione sermonem corripit, transtulitq; ad POLLIONEM ASINIUM, vel magè ad ejusdem recens natum filiolum SALONINUM; attollens omnem supra modum versus in ECL. IV. suos; sed ita, ut quædam subindè, Poetarum more luderet, intermisceretq; de suo:

Sicelides Musæ, inqvit &c. & mox.

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas,

Magnus

*Magnus ab integro Seclorum nascitur ordo;
Jam venit & VIRGO, veniunt Saturnia regna;
Jam nova progenies calo demittitur alto.
Tu modò nascenti PUERO &c.*

Dein PUERUM huic ipsum sic affari Poetam videas:
*Te Duce, si qua manent sceleris vestigia nostri,
Irrita, perpetuâ solvent formidine terras.*

Quibus utiq; verbis fore prædicit, uti peccata nostra ab hoc ipsomet PUERO deleantur. Quæ certe omnia immane quantum ab sctâ ceteroqvi POETARUM venâ remota sunt! Maximus *Hipponensium* Antistes, & clarissimum Ecclesiæ veteris lumen, AUGUSTINUS, Epist. ad *Martianum*, quæ in ordine est 156. Non est, inquit, cui alteri, præter DOMINUM CHRISTUM, dicat genus humanum;

Te Duce, si qua manent sceleris vestigia nostri,
Irrita, perpetuâ solvent formidine terras.

Quod ex *Cumæo* i. e. *Sibyllino* carmine se fassus est transtulisse *Virgilius*; quoniam fortassis etiam ille vates aliquid de unico servatore in spiritu audierit, quod necesse habuit confiteri. Quorum effatorum postrema (de prioribus belleres habet) tanto VIRO, tamq; eximio Ecclesiæ Doctori minimè excidisse, magno nos certè velimus redemptum. Hoc fortassis pacto fuerit & *Deomneus* MARO; quod noster utiq; refugit credere animus. Certumq; est, tam sublime arduumq; argumentum minimè intellexisse *Virgilium*. Unde etiã factitatū, ut, quum ad *Cumææ Sibyllæ* carmina commentaretur, de CHRISTO nil cogitans omninò, imò ne somnians quidem, disertim, quæ in *Feminâ vate* deprenderat, alij, & quidem, uti diximus, *Salonino* tribuerit. Quod si igitur de hoc; minimè de CHRISTO accepit. Sed enim, ut *Maronē* omitteremus, sciscitari tamen fas fuerit, undè tanta

ta

ta *Vati Femina*, tamq; incredibilis suborta lux sit? Cæ-
 lestibus revelationibus instructam illuminatamvè fuisse,
 uti minimè credimus, sic asseveraturi etiam sumus mi-
 nimè. Placebit potiùs è *Traditionum* fontibus hæc ar-
 cessere omnia. Scilicet dubitandum vix relinquitur,
 quin ambitiosa, & ventosa, & insolens judæorum natio,
 quæcunq; ipsa quidem de MESSIA acceperat sic luculen-
 ta fatis oracula, sententiamq; eorundem, continuò reliquos
 inter Orientis populos jactaverit, iisdemq; iverit persua-
 sum, ex Oriente & judæâ profecturum aliquando PRINCI-
 PEM, qui longè esset latèq; dominaturus. Itaq; *Prophetica*
 hæc fuerint sine dubio, minimè omnium origine *Sibyl-
 lina*, quæcunq; de venturo Domino ac Rege, qualis MES-
 SIAS fuit, prædicta ab ijs leguntur. Aut profectò nihil
 prædixerunt de CHRISTO vates Gentium & Sacerdotes;
 aut si quid prædictum ab ijs possit videri, jam id ante præ-
 dictum à prophetis, & per man9 quasi judæorum sibi TRA-
 DITUM prodidere. Post vates alios, & ex vatibus alijs
 eadem eventura de re proferre, id verò non tam vatici-
 nari ipsummet fuerit, quàm (si curatè locuturi simus)
 aliorum tantùm vaticinia recitare; id quod profectò non
 operosum nimis atqve difficile, multoq; minus ἐκ τῶν ἐστὶ
 ἀδυνάτων. Ut inde caussari inferreq; minimè liceat, *va-
 tem Cumæam* cœlitis illustratam, aut MESSIÆ mysteria,
 sine alieno interveniente subsidio, doctam tam perspicuè
 fuisse. Ceterum ex parili TRADITIONUM, de quibus jam
 agimus, fonte, illa quoque, dubio procul, sunt *Svetoniana*;
Auctor est, scribit in vitâ AUGUSTI Historicus, *julius Mara-
 thus*, ante paucos, quam nasceretur (AUGUSTUS) menses,
prodigium Roma factum publice, quo denunciabatur, REGEM
 pop. Rom. NATURAM PARTURIRE. Et quæ sequuntur
 alia. Locus profectò insignis est, omniq; observatione

B

dignis-

dignissimus. Respondit oraculo eventus. Nam parturisse tunc REGEM naturam rerum, ex Christianâ abundè liquet historiâ; nempe JESUM CHRISTUM, MESSIAM REGEM. Romani sensum oraculi minimè capientes, aliovorsum traxerunt, & de Rege quidem, sed qui tantum ipsorum foret, interpretati sic satis ineptè sunt, inscitèqve. Sed & memorabile porro vaticinium, quod ante adventum CHRISTI toto orbe increbuerat; fore, uti ex Judæâ oriretur, qui potiretur rerum. Hujuscè Prophetiæ injecta mentio C. Tacito Histor. V. *Pluribus*, ait, *persuasio inerat, antiquis Sacerdotum literis contineri, eo ipso tempore fore, ut valesceret Oriens, profectiq; Judæâ rerum potirentur. Quæ ambages Vespasianum & Titum prædixerant.* Apud *Svetonium* in *Vespas.* cap. 4. eadem legas. *Fercrebuerat, est ibi, Oriente toto vetus & constans opinio, esse in fatis, ut eo tempore Judæâ profecti rerum potirentur. Id de Imperatore Romano, quantum eventus postea docuit, intellectum, judæi ad se trabentes, rebellarunt.* Non dimitti hæc possunt aut debent sine leviculâ quadam ἐπικρίσις. *Tacito ambages* sunt, quæ recta erant via, & ipsum verum. Signari per easdem arbitrabatur *Vespasianum*, cum rerû series ipsarum REGEM signaret MESSIAM. *Svetonio*, quæ eodè de REGE capienda utiq; erant, de Imperatore Romano exponuntur: parili utrinq; cæcitate, quam non mirari hoc loco magis fas sit, vel attendere, quam supra ἀβλεψίαν *Virgilii*, aut immane potius ejusdem ἀσπίσμα curare meminimus. Nimio partium adulandiq; studio tribuebat *Salonino* Virgilius, quæ *Sibylla*, quanquam non ex semetipsâ, sed aliunde, extra revelationem tamen, adjuncta, de CHRISTO cecinerat. *Tacitus Svetoniusq;* oraculorum, quæ allegant, effata, ad merum torquent hominem; quæ pronò tamen ire pede videntur ad eum, qui

qvi

qui longè plus, & longè est, quàm merus homo, major. Quicquid sit, manifestum id saltem ex dictis est, per judæorū traditiones, prophetarumq; divina vaticinia factitatū identidem, uti rerū divinarū mysteria ad ipsas etiam Gentes, ceteroqui talium ex asse ignaras, nec studiosas nimis, transmitterentur, ipsaq; eadem in literas vicissim transferrent suas. Quibus in terminis si *Baronio* risisset subsistere, nemo foret temerè, qui dicam ei isthoc nomine scriberet. At enim longè ille VIR evagatus ulterius, ex Gentibus tantum non ipsos fecisse Christianos legitur; quā ex causā in jus quodammodò vocitari, nimisq; accusari credulitatis merebatur. Cui quidem *Epicharmèum* illud, *μὲννασο ἀπιστῆν*, revocari identidem in animum oportuerat. Quā ipsā etiam tam salubri, quàm necessariā admonitione, sublestæ maximè fidei Scriptor, NICEPH. CALLISTUS instruendus fuerat, qui, nescimus quæ non, de ARA ab *Augusto* PRIMOGENITO DEO POSITA; nec minus de HEBRÆO PUERO, oraculum Delphicum, OBMUTESCERE, TERRISq; EXCEDERE jubente, fabulosè nimis lib. 1. cap. 17. nugatus est. Nil nos tutius arbitramur esse, quàm ut auream *Augustini* (quanquam abs semetipso non minimum hoc casu dissentientis, & quæ ἀποσιχίς supra relata insinaret, tanquam genuina hinc indè laudantis) sequamur regulā, *nihilq; firmitus esse credamus ad convincendos quoslibet alienos, si hac de re contenderint, nostrosque fulciendos, si rectè sapuerint, quàm ut divina prædicta de CHRISTO ea proferantur, quæ in judæorum scripta sunt co-dicibus. Quæcunq; enim aliorum Prophetia de DEI per CHRISTUM JESUM gratiā producuntur, putari facile possunt abs Christianis conficta esse.* Ita sanctissim⁹ Pater de C. D. l. 18. c. 47. Sed satis, & plus fortè quam satis, de hisce. Abs nobis, CIVES ACADEMIÆ honoratissimi svavissimiq; , quid publica

lica temporum calamitas, tum sacra hujusce FESTI so-
lennitas exigat, id verò nec ignoratum, nec neglectum
iri, confido eqvidem speroque. Tantò autem futuri in
officiò studiosius sumus, qvantiò magis industriam pro-
bari DEO nostram intelligimus. Magnum utiq; est pietatis
mysteriũ: DEUS CONSPICIUS FACTUS EST IN CARNE.
Qvod non solum privatim animis sedulò nostris, verùm
etiam publicè in cætu fidelium versabimus, DEUMq; in
eadem congregatione mente & voce laudabim9, & Æterno
PATRI pro misso in carnem FILIO, pro revelatâ, qvã Gentes
ignorabant, veritate, pro conservatâ hactenus Ecclesiã, pro
adsertis pietatis & sapientiæ studijs, devotissimas gratias a-
gem9: orabimus porrò, vota q; unanimes concipiemus, uti
calamitatib9 qvib9 hacten9 mergimur, clementer mederi,
communèq; Germanicæ REIP. navè è procelloso illo, qvo
hucusqve jactatur, pelago, in portum tandem deducere,
per & propter eum velit, cujus NATI hodiè iteratur so-
lenniter memoria, qvemq; ceu verum יהוה צרקני nun-
quam ex animo ac pectore nostro dimittemus. Vos præ-
cipuè, O STUDIOSI JUVENES, officii partiumq; vestra-
rum probè satagetis, & qvàm petulantia & intemperan-
tia vos ordinemq; vestrum dedecet, atatemq; vestram
debilitat, tam procul utramq; habebitis. Valetè.

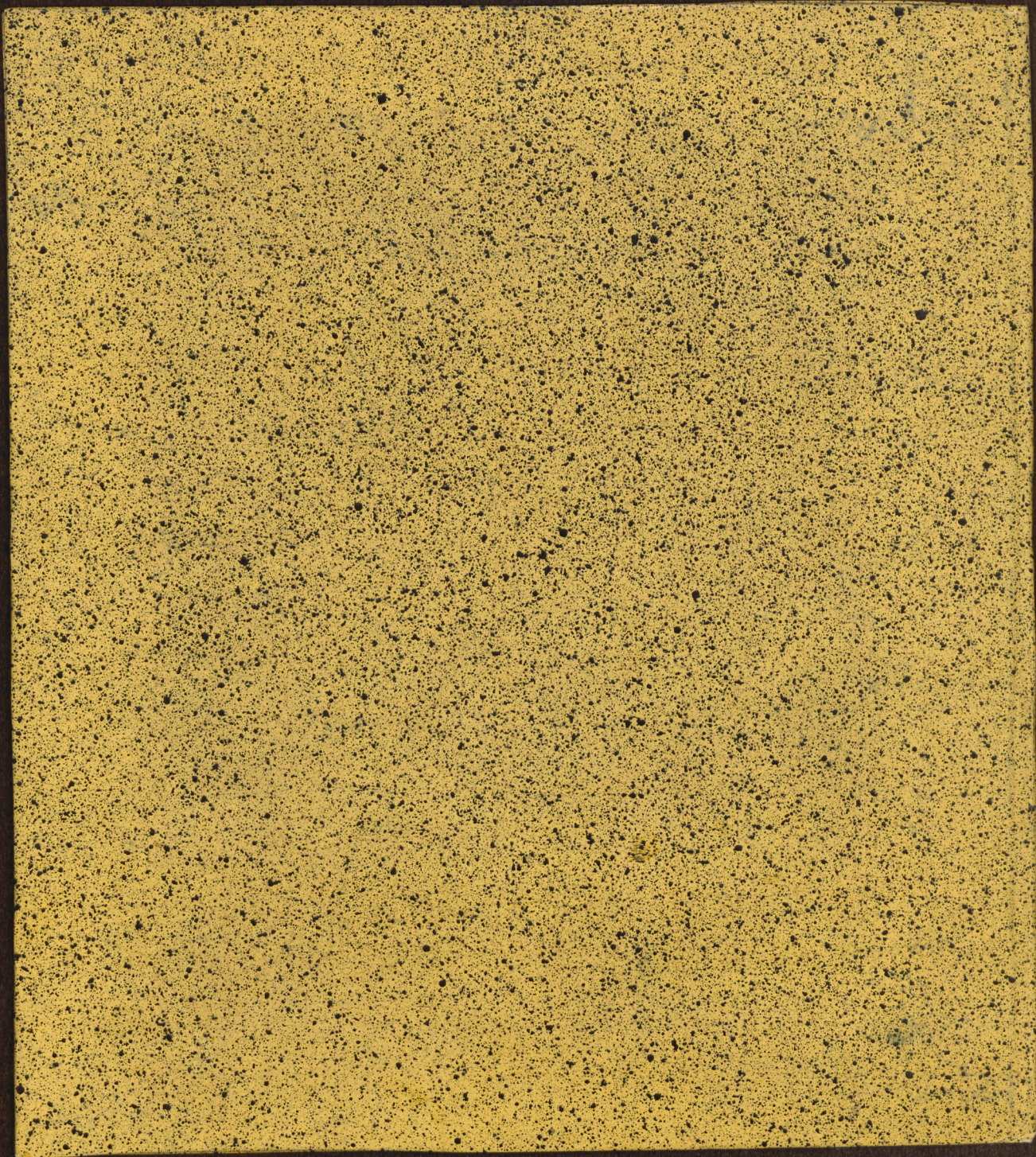
Die ipso XXV. Decembr.

Anni

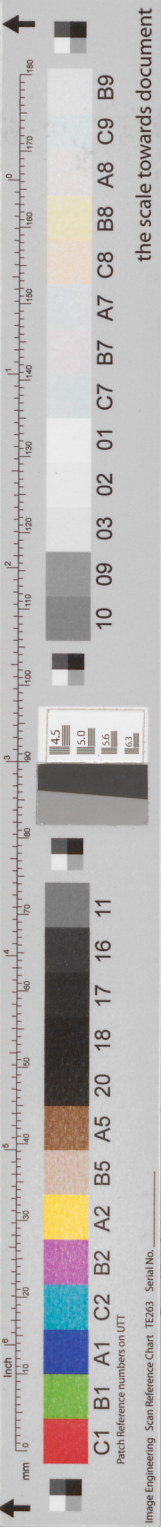
1 6 7 8.

Sub Sigillo RECTORATUS.

qui longè plus, & longè est, quàm m
 Quicquid sit, manifestum id saltem ex d
traditiones, prophetarumq; divina vatic
 dem, uti rerū divinarū mysteria ad ipsa
 teroqvi talium ex asse ignaras, nec studi
 terentur, ipsaq; eadem in literas vicissi
 Quibus in terminis si *Baronio* risisset f
 ret temerè, qui dicam ei isthoc non
 enim longè ille VIR evagatus: ulteriu
 tum non ipsos fecisse Christianos leg
 in jus quodammodò vocitari, nimia
 tatis merebatur. Cui quidem *Epichar*
σο ἀπιστήν, revocari identidem in an
 Quà ipsà etiam tam salubri, quàm nece
 sublestæ maximè fidei Scriptor, NICE
 struendus fuerat, qui, nescimus quæ n
 gusto PRIMOGENITO DEO POSITA
 BRÆO PUERO, oraculum Delphicu
 TERRISq; EXCEDERE jubente, i
 cap. 17. nugatus est. Nil nos tutius ar
 ut auream *Augustini* (quanquam abs s
 mum hoc casu dissentientis, & quæ a
 ta insinuaret, tanquam genuina hinc
 quamur regulã, *nihilq; firmitus esse cre*
dos quoslibet alienos, si hac de re conte
fulciendos, si rectè sapuerint, quàm ut
 CHRISTO ea proferantur, quæ in juda
 dicibus. Quæcumq; enim aliorum Prophe
 STUM JESUM gratiã producuntur, puta
 Christianis conficta esse. Ita sanctissim
 47. Sed satis, & plus fortè quàm satis, d
 CIVES ACADEMIÆ honoratissimi sva

major.
 adæoru
 identi
 tes, ce
 ansmit
 nt suas.
 mo fo
 et. At
 us tan
 causã
 creduli
 μέμνα
 tuerat.
 itione,
 TUS in
 A ab Au
 de HE
 SCERE,
 is lib. i.
 e, quàm
 n mini
 ra rela
 tis) fe
 vvincen
 rosque
 eta de
 sunt co
 r CHR
 unt abs
 D.l. 18. c.
 s nobis,
 rid pub
 blica